

Μιχάλης Παπαμακάριος

Όσοι θέλουν να είναι η αριστερά στη πράξη αριστερή, πρέπει να ενισχύσουν την ANTAPΣYA

Με το τέλος του «θεάτρου των διαπραγματεύσεων», μεταξύ κυβέρνησης και τρόικας μπαίνουμε στη τελική ευθεία της πολιτικής μάχης των τριπλών εκλογών, οι οποίες αντικειμενικά θα παίξουν κομβικό ρόλο στις εξελίξεις. Η πρωτοφανής, για προεκλογική περίοδο, κλιμάκωση των αντιλαϊκών τομών συναντά την αδυναμία του κινήματος να τις ανατρέψει, στοιχείο που δρα καθοριστικά στο πολιτικό κλίμα και το πλαίσιο που θα δοθεί η μάχη. Πως στέκονται οι πολιτικές δυνάμεις σε αυτό το πλαίσιο;

Η άθλια συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ μοιράζει προεκλογικά πεντακοσάρικα σε μια ένδειξη κυβερνητικού μνημονιακού λαϊκισμού παλαιάς κοπής. Οι κυβερνητικοί εταίροι και το τροϊκανό μπλοκ δείχνουν πόσο πολύ φοβούνται την λαϊκή αντίδραση και στις κάλπες. Στην ουσία είναι αδύναμοι και τους σώζει η τωρινή κατάσταση του μαζικού κινήματος και η κυρίαρχη λογική του ΣΥΡΙΖΑ περί ομαλής εκλογικής «ανατροπής», η οποία έχει επιδράσει καθοριστικά με τη σειρά της στην κατάσταση του κινήματος. Το κυβερνητικό μπλοκ θα παίξει τα ρέστα του με τη προπαγάνδα, που καταλήγει στη φαιδρότητα του «τέλους των μνημονίων» και της «εξόδου στις αγορές». Ταυτόχρονα θα επαναφέρει έντονα το δίλημμα «Ευρώπη ή χάος» τόσο απέναντι στο ΣΥΡΙΖΑ, όσο και κυρίως απέναντι στο μεγάλο αριστερόστροφο ρεύμα που αναπτύχθηκε τα τελευταία χρόνια, στοχεύοντας στο πολιτικό του ευνοχισμό. Μην ξεχνάμε άλλωστε ότι ο Σαμαράς στο πανηγυρικό του λόγο στη φέστα της έναρξης της Ελληνικής προεδρίας στην ΕΕ, είχε καθορίσει το πλαίσιο της μάχης των Ευρωεκλογών, σαν δημοψήφισμα για την Ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας...

Και η Αριστερά; Τι κάνει η Αριστερά; «Στις 25 ψηφίζουμε, στις 26 φεύγουν», λέει ο Τσίπρας σε μια σύγχρονη εκδοχή του αλήστου μνήμης «στις 18 σοσιαλισμό» του Ανδρέα Παπανδρέου. Η ιστορία επαναλαμβάνεται σαν φάρσα είχε πει ο Μαρξ. Αλλά τι γίνεται όταν η, προς επανάληψη, αρχική ιστορία ήταν φάρσα έτσι κι αλλιώς; Μάλλον τραγωδία. Ο Γιάννης Δραγασάκης φρόντισε αυτή την εβδομάδα να δώσει νέα διαπιστευτήρια «ευθύνης», λέγοντας στους Γερμανούς βουλευτές ότι «εάν ο ελληνικός λαός αναδείξει τον ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση, θα ήθελα να διαβεβαιώσετε τον γερμανικό λαό ότι θα έχετε στην Ελλάδα μια αξιόπιστη πολιτική δύναμη, η οποία υποστηρίζει τον τερματισμό της λιτότητας και την έξοδο από την κρίση μέσα στα πλαίσια της ευρωζώνης» και να συνεχίσει λέγοντας ότι «στο ΣΥΡΙΖΑ έχουμε πλήρη επίγνωση ότι η κρίση είναι δική μας». Και εμείς που πιστεύαμε ότι η κρίση είναι του καπιταλισμού.... Γραφικότητες που δεν πιάνουν μία μπροστά στις επιστημονικά και πολιτικά έγκυρες τοποθετήσεις των επικεφαλής του οικονομικού επιτελείου του ΣΥΡΙΖΑ..... Βέβαια ο ίδιος ο Γιάννης Δραγασάκης έχει δηλώσει ότι σε περίπτωση που δεν ευοδωθεί ο συμβιβασμός για το χρέος με τους εταίρους μας, ο ΣΥΡΙΖΑ θα προβεί σε δημοψήφισμα. Ωστόσο ξέχασε να μας πει τις λεπτομέρειες του μελλοντικού δημοψηφίσματος και κυρίως τι θα προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ σε αυτό.

Κι όμως παρόλη τη συνεχή και γοργή δεξιόστροφη πορεία του ΣΥΡΙΖΑ προς την κυβερνητική εξουσία, υπάρχουν κριτικές προς την αντικαπιταλιστική αριστερά και την ANTAPΣYA, γιατί αυτή επιμένει στην

αυτοτέλεια της και δεν εντάσσεται στη νέα «μεγάλη πορεία προς την αλλαγή». Έστω, γιατί δεν στηρίζει κριτικά για παράδειγμα τους συνδυασμούς του ΣΥΡΙΖΑ στους δήμους που δεν κατεβάξει δικά της ψηφοδέλτια, ώστε να τους χάσει το μνημονιακό μπλοκ. Ή γιατί δεν δηλώνει ότι θα ψηφίσει το ΣΥΡΙΖΑ και στο 2ο γύρο, όπου αυτός υπάρξει. Αρκετές φορές μάλιστα αυτή η κριτική είναι καλοπροαίρετη, γίνεται από ανθρώπους που μπορεί και να συμφωνούν με τις τοποθετήσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ γύρω από τα μεγάλα ζητήματα της περιόδου. «Εσείς έχετε δίκιο, αλλά τώρα να κοιτάξουμε να διώξουμε το Σαμαρά μήπως και ανασάνουμε λίγο και μετά βλέπουμε». Καταλαβαίνουμε την αγωνία του κόσμου του αγώνα και των εκατομμυρίων ανθρώπων που τους πατά η τρικοανή και κυβερνητική μπότα. Ωστόσο δεν συμμεριζόμαστε ότι έτσι μπορούμε έστω να «ανασάνουμε». Να πάρουμε τους δήμους για παράδειγμα. Ας υποθέσουμε ότι στις 19 Μάη η Ελλάδα αποκτά μια σειρά αριστερούς δημάρχους. Από την άποψη της έκφρασης των πολιτικών συσχετισμών και της εκλογικής ήττας του κυβερνητικού μπλοκ, θα είναι αναμφίβολα μια θετική εξέλιξη. Από την άποψη όμως της αλλαγής της πραγματικής ζωής των εργαζόμενων και της νεολαίας τα αποτελέσματα θα είναι μηδαμινά. Ας γίνουμε πιο συγκεκριμένοι. Η εκλογή αριστερών δημάρχων θα καταργήσει το οικονομικό παρατηρητήριο για τους Δήμους και τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς, δηλαδή τον μόνιμο σφαγέα των χρηματοδοτήσεων των δημοτικών κοινωνικών υπηρεσιών; Θα κάνει το ΕΣΠΑ να χρηματοδοτεί καλοπληρωμένες θέσεις εργασίας με δικαιώματα και όχι προγράμματα «ωφελούμενων» με μισθούς πείνας; Θα προσλάβει πίσω τους σχολικούς φύλακες, τους απολυμένους εκπαιδευτικούς και θα άρει τις συγχωνεύσεις των σχολείων; Θα ξανανοήξουν τα κατά τόπους παραρτήματα του ΙΚΑ; Σε καθεστώς οικονομικής επιτροπείας των δήμων θα μειωθούν τα υπέρογκα δημοτικά τέλη; Τίποτα από αυτά δεν μπορεί να γίνει αν δεν σπάσει το καθεστώς της ΕΕ και στους δήμους και συνολικά. Αν πάμε στο επίπεδο των περιφερειών τα πράγματα γίνονται ακόμη πιο δύσκολα. Αυτή τη πραγματικότητα για την οποία αντίληψη προσπαθήσει να διαχειριστεί ακόμη και από τα αριστερά την σημερινή κατάσταση χωρίς να συγκρουστεί, με τους κόμβους του συστήματος, την κατανοούν πρώτα από όλους οι κυβερνητικοί και τα παπαγαλάκια τους όταν επίμονα θέτουν το ερώτημα: «που θα βρείτε τα λεφτά;».

Στην πράξη όποιος θέλει πραγματικά να εφαρμόσει και στο επίπεδο των δήμων μέτρα φιλολαϊκού χαρακτήρα που θα βάζουν φραγμό και θα ανατρέπουν ακόμη και πλευρές της επίθεσης πρέπει να έχει ξεκάθαρο ότι είναι αναγκασμένος να αρνηθεί την εφαρμογή νόμων, να συγκρουσθεί με την ΕΕ και τις κοινοτικές οδηγίες, να συγκρουσθεί με το τοπικό και εθνικό ή και υπερεθνικό κεφάλαιο, το δημοτικό, τοπικό-οικονομικό κατεστημένο να επιβάλλει «άλλους νόμους». Με άλλα λόγια να είναι μια «παράνομη» δημοτική αρχή που θα μπορεί να κρατηθεί στην «έξουσία» μόνο στην περίπτωση που υπάρχει εκείνο το λαϊκό κίνημα που θα μπορεί να υπερασπίσει αυτή την «παράνομια» και να επιβάλλει τα λαϊκά δίκαια.

Βλέπει κανείς τέτοιου είδους προσανατολισμό από πλευράς ΣΥΡΙΖΑ; Όχι μόνο δεν υπάρχει κάτι τέτοιο αλλά δίνονται και οι απαιτούμενες «διαβεβαιώσεις». Ο ΣΥΡΙΖΑ επωμίζεται πλέον βαρύτερες ευθύνες απέναντι στο λαό, γιατί καλλιεργεί την αυταπάτη ότι υπάρχει έξοδος από τα μνημόνια και τη κρίση χωρίς σύγκρουση με το κεφάλαιο και τους μηχανισμούς του, χωρίς έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ.

Είναι σύνηθες σε ιστορικές στιγμές που τα πράγματα αλλάζουν ταχύρυθμα και το νέο που γεννιέται δεν ηγεμονεύει ακόμη, τμήματα του κινήματος, ειδικά στο έδαφος της ιστορικά στιγμιαίας αδυναμίας να ανατραπεί η επίθεση, να επιστρέφουν στις παλιές τακτικές, στα παλιά προγράμματα και στα παλιά συνθήματα. Για μια ακόμη φορά έχουμε να κάνουμε με την πολυφορεμένη λογική που καλεί την αντικαπιταλιστική αριστερά να ανέβει στο άρμα του ανερχόμενου διαχειριστικού ρεφορμιστικού πόλου ώστε να «επιδράσει», να τον αλλάξει και ούτω το καθεξής. Η θεωρία αυτή επανέρχεται χωρίς να κομίζει κάποια ιστορική δικαίωση μέχρι τώρα ίσα, ίσα. Αν είναι δικαιολογημένη, ως ένα βαθμό, για τμήματα της νέας πολιτικοποίησης και του αγώνα, όταν επανέρχεται από οργανωμένες δυνάμεις είναι πολιτικά εγκληματική. Εκτός και αν εντάσσεται σε άλλα σχέδια, οπότε το πράγμα αλλάζει. Η αντικαπιταλιστική αριστερά, το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν μπορούν και δεν θα πάρουν την ευθύνη στήριξης μιας ολοένα και περισσότερο δεξιιάς στροφής για όλη την Αριστερά.

Στην πραγματική ζωή, όσοι θέλουν να είναι η αριστερά στη πράξη αριστερή, πρέπει να ενισχύσουν την ANΤΑΡΣΥΑ. Η δική της ισχυροποίηση μπορεί να τραβήξει την Αριστερά σε ανατρεπτική τροχιά, να επιβάλλει τη κοινή δράση στην υπηρεσία της ταξικής ανασυγκρότησης ενός πολιτικά επικινδύνου εργατικού και λαϊκού κινήματος, του μοναδικού δρόμου για να καλυτερέψει η ζωή των εργαζόμενων και της νεολαίας.

Δημοσιεύθηκε στο [ΠΡΙΝ](#), 30.3.2014